

Els principis de la infància

Els principis de la infància

—Què et sembla el llibre?

—Doncs em sembla bé —respon Pris mentre es fica el biberó a la boca—.

Electrodinàmica quàntica, de Feynman. I tu què llegeixes?

—La crítica de la raó pura, de Kant —respon Tac traient-se el xumet.

Pris s'aixeca i deixa el biberó a la taula del fons de la sala, controlada per les càmeres de vigilància. El seu caminar és insegur, la resta de nadons l'empenten per ser diferent i preferir els llibres als exercicis per augmentar la força muscular.

—Ai, criatures! No serveixen per a res —renega Pris mentre intenta arribar a l'altra punta de la sala—. No sé ni què hi fan, aquí.

Aleshores entra Nani 3.0. i s'adreça a Tac per ajustar-li els elèctrodes, que s'han mogut perquè s'ha rascat el cap amb el xumet.

—Ai, Nani! Que ets animal! —protesta Tac—. No em sacsegis tan fort, que després les neurones no troben la sinapsis en mitja hora.

Una vegada ajustades les connexions que porta Tac al cap, Nani 3.0. s'apropa al tauler de comandaments i inicia el protocol de silenci. La canalla es queda quieta i muda. Pris i Tac poden seguir llegint amb tranquil·litat.

De sobte, sona una alarma ensordidora i tot de llums vermells il·luminen l'ambient.

Tot el jardí d'infants fa un bot de l'ensurt. Les mirades se centren en Nani 3.0., que roman immòbil.

Pris i Tac avancen cap al tauler de comandaments obrint-se pas entre la resta, amb massa por per moure's. Els elèctrodes surten volant i queden oblidats amb els xumets.

—Un avís d'evacuació! Però a on? —es pregunta Pris—. Això no havia passat mai.

—Però si n'hi ha que no poden ni caminar... Nani, Nani, què fem? —Tac està nerviós.— Ai, Nani no respon!

El tauler mostra unes imatges que no acaben d'entendre. Llums de colors, formes.

—És perillós? —diu Tac, amb por.

El terra tremola per un instant i hi ha nadons que cauen a terra, altres semblen marejats.

—M'està costant respirar. —La veu de Pris sona fluixa.—

I fa molta pudor, és una olor estranya. —Tac es palpa el bolquer.— I no soc jo!

Cauen del sostre unes mascaretes, i la canalla s'hi llança.

—No en surt aire! No funcionen! —ploren.

—Hem de sortir d'aquí! El botó d'evacuació! —Pris assenyala el botó, però es troba massa amunt, a l'altura de Nani i no a la seva.

—Morir és molt avorrit, Tac. Sobreviure és més divertit.

—Hi estic d'acord, Pris. No he arribat aquí per morir en aquest jardí d'infants de merda.

—Tinc una idea —proposa Tac—, podem pujar dalt de Nani per arribar al botó d'evacuació. Però a soles no ho aconseguiré. M'hi ajudes, Pris?

—Oh, i tant. Som-hi!

Pugen per la cama dreta de Nani. Quan Tac s'hi ha agafat, ajuda Pris a passar-hi al damunt, i així van fent. Ja són a l'altura del maluc. Els ha costat arribar fins a les espatlles, però ho aconsegueixen. Quan els ditets de Pris premen el botó, s'obre la porta, i aleshores passa quelcom que no havien previst. A Nani se li encenen els ulls, però no són del color verd de sempre. Són vermells.

—Tac, això fa mala pinta. Diria que Nani s'ha reiniciat amb el peu esquerre.

—A mi em sembla que se li han creuat les neurones positròniques.

Pris i Tac es miren als ulls i pensen el mateix. Salten just a temps d'evitar que les mans metàl·liques de Nani 3.0. els atrapin.

En caure, un so de cop sec fa sospitar que alguna cosa ha anat malament.

—Tac, estàs bé?

—No, m'he fet molt de mal! El cap em dona voltes i no em sento la cama, Pris. Corre, aplica'm el biolàser al fèmur.

Nani 3.0. s'ha aturat al costat del polsador, sembla que el seu cervell positrònic està fallant, treu fum i té els ulls cada cop més vermells. Pris se li acosta i veu la punta de l'aparell biolàser sortint de la caixa metàl·lica que porta adherida al maluc. L'agafa amb rapidesa, l'encén i l'aplica a l'os de Tac.

—Va bé?

—Sí, sí, sembla que em fa efecte. Milloro, milloro! Però gira't ràpid, que Nani 3.0. s'acosta.

—Pris, i si li apuntes el biolàser als ulls?

—Sembla que a Nani no li fa res. Hauríem de buscar el botó sònic que serveix per resetejar el seu sistema central.

—Alguna idea d'on sol estar ubicat?

La resta d'infants, que estaven asseguts, s'han aixecat espantats mentre Nani avança en la seva direcció, amb els ulls cada cop més vermells. No hi ha qui no cridi.

—No hi ha temps de buscar el botó! Penseu una solució mentre li barrem el pas!

Pris i Tac busquen per la sala fins a trobar el conte dels sons de la granja. Desmunten el teclat de les notes i les tornen a col·locar en un altre ordre, i després l'acoblen al sistema de megafonia local. Sonen a tot volum: "Muuuuu, beeeee, quiquiriquic", fins que generen un codi musical.

Nani s'atura, comença a cantar la cançó i els ulls li tornen a ser verds, amb flaixos grocs i blancs, com un camp de margarides. Llavors, de cop, calla i mira al voltant:

—Prou de jocs, canalla! Pris i Tac, se suposa que teniu les ments més brillants. Quantes vegades us he de dir que no jugueu a aventures galàctiques? Coi d'enginyeria genètica! Mireu quina destrossa heu fet. Així no es pot treballar. Una més i us envio a direcció. Per sort, quan arribem a Ganimedes, em destinaran a un altre grup.

Pris i Tac assenteixen. Quan Nani es gira, intercanvien un somriure de complicitat.

Aquest relat curt de ciència-ficció ha estat fruit d'una activitat emmarcada en la **Setmana de la Ciència 2020**, organitzada pel programa **Barcelona Ciència**, de l'**Institut de Cultura de Barcelona**.

Les persones que han participat en la redacció del relat són:
Marc Alis, Oriol Alis, Carlos Arroyo, Elena Calzada, Elsa Corominas, Xavi Franch, José Luis Guerrero, Luis Hernández, Carlos López, Mariona Martínez, Pau Martínez, Ricardo Notivol, Noemí Pascual, Núria Riera, Guillermo Sastriques i Ivan Torrens.

Els centres que hi han participat són:
Biblioteca Sagrada Família - Josep M. Ainaud de Lasarte,
Biblioteca Les Corts - Miquel Llongueras,
Centre Cívic Joan Oliver Pere Quart, Casa Orlandai
i Centre Cívic El Coll.

Hem tingut l'assessorament de
Ricard Ruiz Garzón,
Manuel Moreno
i David Anton.
